

Κι' ἂν ξεφουτρώσῃ πλάτανος ἄπὸ τὸν ἴσχιον τ' ἀποκάτω
ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριά μετὰ τὸ πουγγὶ γεμάτο
νὰ τραγουδῇ τὰ νειάτα μου, τὴν πρώτη λεβεντιά μου,
τὰ φόντά, τῆς προμίσσας μου καὶ τὰ χρεώγραφα μου.

Κι' ἂν κυπαρίσσι βγῆ ἡψηλὸ καὶ μαυροφορεμένο,
ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριά μετὰ πρόσωπο θλιμμένο
τὸ χάλι μου τὸ τωρινὸ ἀπὸ καρδίας νὰ κλαίῃ
κι' εἰδῶ τὸ λέγ' ὁ Κορωνιός» σιγὰ σιγὰ νὰ λέῃ.

Ἄς ἔρχεται ἡ κλεφτουριά τὰ μῆλα μου νὰ πέρνῃ
κι' ἐγγλίζικα πεντόλιρα τριγύρω μου νὰ σπέρνῃ,
καὶ ἴσως δέντρο μιὰ φορὰ φουντώσῃ ἀπ' ἐκεῖνα
νᾶχρ ὀλόχρυσά κλαδιὰ γιμάτα μετὰ στερλίνα.

Ἐφαγ' ἡ φλόγα τάρματα, τὰ γλέντια τὸν παρὰ μου,
κι' ἐχάμνηναν τὰ μέσα μου κι' ἐστρίψεψ' ἡ καρδιά μου.
Ἦρθε ἡ μαύρη ὄρα μου, κερὶ γιὰ μὲν ἀνάψτε,
κι' ἂν δὲν γενῆ τὸ δάνειο, τὸν Κορωνιὸ σας κλάψτε.

Κι' ὁ σιὸρ Τσιγγρός πηδᾷ
καὶ μετὰ ντέρτι τραγουδᾷ.

Δύο κοράκια πλάκωσαν μ' ἀλαλητὸ μεγάλο,
τῶνα τηρᾷ τὴν ἀγορὰ καὶ τὸ Ταμεῖο τᾶλλο,
καὶ ὁ κακόσορος Τσιγγρός μονάχος ἐτραγουδᾷ :
«πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σὰν καλιακουδᾷ».

Μὴν ὁ Σκουλούδης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωπαῖδα,
ἢ μὴ ἄπὸ τὸν σιδηρόδρομο ἐχήμεξε ἀκρίδα ;
Οὐτ' ὁ Σκουλούδης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωπαῖδα,
οὔτε ἄπὸ τὸν σιδηρόδρομο ἐχήμεξε ἀκρίδα.

Μόν' ἦλθε μαῦρο σύννεφο ἀπὸ μακρὴ ταξειδί
μετὰ τὸν ἀφέντη Κορωνιὸ καὶ μετὰ τὸν Εὐγενίδη.
Καὶ ὁ Τσιγγρός σὰν τᾶκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη.
γιατὶ ἐκεῖνος ἔλεγε τὸ δάνειο νὰ κἀνῃ.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄμειρος μετὰ τέσσερα κυττάζει
καὶ μετὰ ἡψηλὴ ἡψηλὴ φωνὴ λυπητερὰ φωνάζει :
«Ἐμπρὸς ἄπὸ τὸν περιβολὶ μου ἐφύτρωσαν ἀγκάθια,
κι' ἄλοι, ἄλοι, ἂν χῆσωμε ταύγα καὶ τὰ καλῆθια».

Τραγουδοῦν μετὰ πολλοὶ
μετὰ λαγοῦτο καὶ βιολί.

Λάμπει ὁ ἥλιος ἄπὸ τὰ βουνὰ καὶ ἄπὸ τὰ λαγκάδια πέρα,
μετὰ λάμπει καὶ ἡ κλεφτουριά, τοῦ Γαλατᾶ ἢ λέρα,
ἀστράφτουν κι' οἱ ὁμογενεῖς, ὅπου χορταίνουν φάσας,
ποῦχουν τᾶσῆμα τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημένιας κάσσαις,
τῆς κάσσαις τῆς ἀτίμηταις τῆς διπλαμπαρωμένας,
ποῦ εἶναι μ' ἀργυρᾶ κλειδιὰ ἀπὸ παντοῦ κλεισμένας.

ποῦ ὁ καιρὸς δὲν τῆς χιλφᾷ κι' οὔτε φωτιὰ τῆς πιάνει,
ποῦ κάνουν θυμιατὰ τᾶγγειὰ καὶ τ' ἀπαυτὰ λιθάνι,
ποῦ κάνουν τὰ τετράποδα νὰ ἔχουν νοῦ καὶ κρίσι,
ποῦ κάνουν τοὺς Νταβέληδες νὰ ζοῦν μετὰ ἄπὸ Παρίσι,
ποῦ κάνουν ἄρχοντα τρανὸ τὸν κάθε κασιδιάρη,
ποῦ μιὰ φορὰ τῆγανίζε σηκότσια ἄπὸ παζάρι,
ὅπου θαμπόνουν καὶ κτυποῦν σὰν ἡλιοὶ μετὰ ἄπὸ μάτια,
καὶ σ' ὅλους τοὺς χαμκλήδες ἀνοίγουν τὰ Παλάτια.

Καββάλα καμαρόνουνται, καββάλα περπατοῦνε,
καββάλα πᾶν ἄπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καββάλα προσκυνοῦνε,
καββάλα πᾶνε ἄπὸ τὴν Αὐλήν, καββάλα ἄπὸ τὸν λημέρι,
καββάλα τῶν ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι,
καββάλα κλαῖνε καὶ γελοῦν, καββάλα τῶν καὶ πίνουν,
καββάλα καλπικο λεπτὸ ἄπὸ τῆς τσέπαις δὲν ἀφίνουν.

Σουρτα φέρτα
ἄπὸ τὸν κονσέρτα.

Σας τὸ ὑπενθυμιζομεν κι' ἡμεῖς ἐκ περισσοῦ,
ὅτι ἀπόψε γίνεται κοντσέρτο Παρνασσού,
ἐκ τῶν ἀρίστων παρ' ἡμῖν μουσικοδιδασκάλων,
ἐκ τεμαχίων μουσικῶν καὶ κλασικῶν καὶ ἄλλων.
Λοιπὸν καθεὶς καὶ καθεμιά χωρὶς στιγμὴν νὰ χᾶσῃ,
ἄς τρέξῃ τῶρα ἐνωρὶς εἰσόδους ν' ἀγοράσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ἐρμού τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε,
κι' εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη
Ἐγγλίζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβιλ θὰ βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ καταστρέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι.
Ἐπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
καὶ πρώτης λαίμοδεταῖς καὶ ἄλλα φηγουρίνια
καὶ σκούφοι γιὰ ταξειδοχρωμάτων διαφόρων,
μὰ πρὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνησια.

Ὁ ἰατρός Παρίσης ὁ καὶ Ἀβυσινοῦς
ἄπὸ τοὺς φίλους τοῦ πελάτας ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν τοῦ ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μετὰ νέαν προθυμίαν καὶ ὄρεξιν μεγάλην.
Ἐπὸσχεταὶ δὲ σ' ὅλους μετὰ τὴν Παθολογίαν
καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μῆψτε,
ὅπου ἄπὸ τὴν νέα πινατσα εὐρίσκεται καρσί,
καὶ τοῦ πουλιῶ τοῦ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῆτε
καὶ σπιρωτὸ χαβιάρη κι' ἀθάνατο κρασί.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο —μέσα ἄπὸ τὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μετὰ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων —μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καρφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων,
μετὰ μπακάληδες καμπόσους. —πατζατζήδες ἄλλους τῶσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μετὰ γαϊθούρια.